

# KVINDEBLADET

## • HVAD VI VIL •

REDIGERET AF

JOHANNE MEYER.

Nr. 39.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre  
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer  
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 30. September 1894.

VII. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

### Vor Tak.

Enhver, der sér et færdigt Arbejde, et Hus, et Skib, et Skuespil, eller blot en lille uskyldig Avisartikel, ofrer næppe mange Tanker paa, hvilken Anspændelse, hvilken Møje og Besvær, hvilken Udfoldelse af Kraft og Energi, Hovedbrud og Flid, kort, hvilket Maskineri, der sættes i Bevægelse, før Værket stod frem.

For blot at holde os til Avisartiklen. Forestil Dem en Gang, hvilket Arbejde der skal til for at skabe den, og — naar den er færdig — hvilken Brøkdelen af et Blad er den da ikke? Sæt Dem et Øjeblik ind i en Redaktørs Gerning, Ansvar.

Der ligger det hvide Papir foran ham. Inden saa og saa lang Tid skal det være fyldt med smaa sorte Bogstaver, levende Ord, Linie for Linie, Side for Side. Hvor skal han tage dem fra? Her staar han med det store tomme Hoved. Thi det skal aldrig fejle, at naar Hjernen netop skal myldre af Tanker, findes der ikke Gnist. Han begynder at blive nervøs, vrider sig paa Sofaen, triller Papirkugler og kaster dem mod Væggen, pinende sin Hjerne for en Idé; dog bestandig sér han kun det hvide Papir og de smaa sorte Prikker, hver for sig, han lammes af Angst for, at han aldrig skal se de to Begreber gaa op i en højere Enhed, det bogstaveligt sortner for hans Øjne. Afvekslende bliver han rød og bleg, kold og varm; tilsidst fatter han i sin Magtløshed den Beshlutning at søge ud i det fri, thi her, inden Stuens fire Vægge, der tættere og tættere skruer sig sammen om ham, som vilde de begrave ham levende, her i det grufulde stille Hus, hvor alt menneskeligt synes uddød, kvæles han.

Han styrter ud paa Gaden. Derude bedres straks Tilstanden. Den friske Luft virker opildnende, Angsten fortager sig, Pandens Rynker udglattes, Smilet fødes paa Læberne. Møder han end kun de kendte Ansigter, der kedede ham til Hverdag, sker her dog til Gengæld altid noget. Her vælter en Vogn, her staar et Slagsmaal, der sysler en Brandmand med sit Skab, der stejler en Hest, her er et Opløb, der veksles et Blik, her falder et rammende Ord, hist vækkes et Minde . . . Langsomt vokser en Stemning sig frem, bliver til et Billede, krystalliseres, og sidder Redaktøren igen ved sit Skrivebord, flyver Pennen hen over Papiret, hurtigt som Tankerne stormer. Han føler da kun ét: Forfatterglæde.

Dog med den ene Artikel er det ikke gjort. Foran ham bugner Bordet af Bøger, Tidsskrifter, Aviser, Pjeser af alle Arter, i alle Sprog, alle skal de læses, anmeldes; et Leksikon ved Haanden; den majsommelige Udredning af de fremmede Forfattere begynder, de indfødttes gaas der over med en Harefod, tilsammen giver de maaské ikke ti Linier Stof til Bladet!

Dog nu kommer Frelsen. Ind træder den kendte røde Skikkelse, Befordrerens af saa megen Sorg og Glæde; maaské bringer han Trøst.

Første Brev: en Afsigelse af Bladet fra en dybt krænkede Moder ovre paa Heden. Sidste Nummer af Bladet indeholdt en Artikel om unge Pigers Moral; sligt noget taales ikke i Hedeheimmet med de giftfærdige Døtre paa 40 og 50, der nemt kunde tage Skade paa deres Sjæl. — Næste Brev klager over, at Bladet ikke er tilstrækkelig aktuelt i sit Stofvalg og ender med en Anmeldelse af en Rendesten i Nupperup. 3die Brev. Redaktøren sukker, tyve Sider langt. Om-

taler en Trykfejl i Avertissementerne og paa-viser i en vidtløftig Udredning det forbryderiske Ords Afstamning fra gammel islandsk Maal. Fjerde Brev er ulæseligt, femte saa uortografisk, at det kræver et Par Timers Arbejde, før det kan præsenteres Læserne.

Redaktøren stønner. Nu er Audients-timen inde, hvor Kreti og Pleti forlanger Foretræde og Gehør for hver sin jeremiaske Klagesang. Redaktøren strammer sig op; det gælder om at repræsentere Bladet udadtil, og bære det uundgaaelige med Værdighed. En ny Skok Ærgrelser . . .

Ærede Læser! Har De nok? Formaar De af det ovenfor berørte at danne Dem blot et svagt Billede af en Redaktørs Gerning? Tvivler De om Sandheden af mine Ord, spørg da Kvindebladets ansvarhavende Redaktør. Spørg hende om de Skuffelser; Uartigheder, Bryderier hendes Stilling har voldet hende, men glem saa ikke med det samme at forhøre dem om, hvad hun havde for alt dette. Og Svaret vil falde: Intet, aldeles intet. Var det da for meget, om vi, hendes Venner, Bladets Holdere og dets Læsere, — disse to Slags Væsner er paa ingen Maade Synonymer, — endda er de første de venligstssindede, de sidste de mest kritiske, og de, der hverken hører til den ene eller den anden Kategori, de vanskeligste, — alle vi „ellevehundrede“, der altid var rige paa Kritik og Spot, sjældent paa Anerkendelse, for hendes velmente energiske og anstrængende Arbejde i Kvindesagens Tjeneste, var det for meget, om vi nu ved hendes Fra-træden forenede os om at bringe hende vor fattige Tak?

Fru Rosalie.